

kunne give tilslutning til store dele af lovforslaget, herunder formålsparagraffen. Han var derimod ligesom den socialdemokratiske ordfører ikke tilfreds med den måde, *genhusningsproblemet* søgtes løst på. Efter hans opfattelse kunne man ikke nøjes med at forøge kvoten for det sociale boligbyggeri med 1.000 lejligheder pr. år. Hvis der skulle saneres 4.000-5.000 lejligheder om året, måtte boligproduktionen forøges i samme omfang.

Sigsgaard (VS) fandt, at forslaget havde mange mangler, selvom det var godt i forhold til 1959-loven. Forslagets målsætning var for snæver. Saneringsloven *burde i princippet omfattes af byplanloven og loven om boligbyggeri* og ikke optræde som særlov. De *byplan- og bebyggelsesmæssige krav* burde have været stærkere understreget i forslaget, således at der i højere grad kunne tænkes på friarealer, forsyning med fællesanlæg, trafikdifferentiering og parkeringsmuligheder.

Som anført henvistes lovforslaget efter 1. behandlingen til folketingets boligudvalg, som afgav en omfattende betænkning, der indeholdt en række ændringsforslag, der i hovedtræk er omtalt foran, og som hele udvalget kunne tilslutte sig. Der opnåedes dog ikke enighed i udvalget, idet dette delte sig op i et *flertal* bestående af regeringspartiernes medlemmer af udvalget og *to mindretal* bestående af henholdsvis socialdemokratiets og socialistisk folkepartis medlemmer af udvalget.

Det ene *mindretal* (socialdemokratiets medlemmer af udvalget) fandt, at en kvota på 1.000 lejligheder pr. år var helt utilstrækkelig til at klare genhusningsproblemerne i forbindelse med sanering.

Konsekvensen af en ny lov, hvorefter der stiledes mod sanering af mindst 3.000-4.000 boliger pr. år, måtte være, at et tilsvarende antal lejligheder blev stillet til rådighed for denne opgave.

Mindretallet fandt derfor, at der burde forbeholdes mindst 3.000 lejligheder pr. år til erstatningsbyggeri for sanerede boliger.

Det *andet mindretal* (socialistisk folkepartis medlem af udvalget) kunne fuldt ud tiltræde de af foranstående mindretal fremhævede synspunkter.

Mindretallet stillede i øvrigt ændringsforslag, som tilsigtede at lette de udsanerede familiers økonomi over en længere periode end foreslået i lovforslaget.

Ved 2. *behandling* udspandt sig påny en længerevarende debat, der resulterede i, at de stillede mindretalsændringsforslag forkastedes.

Lovforslaget undergik ikke yderligere udvalgsbehandling. Ved 3. *behandling* vedtoges det enstemmigt med 140 stemmer; 2 medlemmer (VS) tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.